

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 4 września 2012 r. r.

DOLiS/DEC-830/12/53853, 53855, 53857

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), art. 12 pkt 2, art. 22 i art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego ze skargi Pani M. K. na przetwarzanie jej danych osobowych przez C. Sp. z o. o. i Burmistrza Miasta N. ,

odmawiam uwzględnienia wniosku.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pani M. K., zwanej dalej Skarżącą, na przetwarzanie jej danych osobowych przez C. Sp. z o. o., zwaną dalej Spółką i Burmistrza Miasta N., zwanego dalej także Burmistrzem.

W przedmiotowej skardze Pani M. K. zakwestionowała legalność udostępnienia jej danych osobowych w zakresie imienia, nazwiska, miejsca zamieszkania oraz wysokości wynagrodzenia, zawartych w umowie zlecenia łączącej ją ze Spółką, na rzecz Burmistrza Miasta N.. Wskazała ona, iż w jej ocenie pozyskanie tych danych przez Urząd Miejski było bezpodstawne bowiem, jak wskazała, cyt.: „nigdy nie nawiązałam stosunku prawnego z Gminą Miejską N., dlatego też posiadanie mojej umowy gdzie są m. in. wszystkie dane osobowe i przetwarzanie ich przez pracowników urzędu miasta jest bezpodstawne i narusza w rażący sposób zapisy ustawy, które na pracodawcę, którym było C. nakładają konkretne obowiązki w celu ich ochrony”.

W dalszej korespondencji prowadzonej z Generalnym Inspektorem Ochrony Danych Osobowych wskazała, iż cyt.: „(...) w świetle udostępnienia powyższych danych, nie mam gwarancji, że moje dane osobowe znajdujące się w aktach osobowych, dotyczące mojego stanu rodzinnego, wykształcenia, wynagrodzenia otrzymywanego w okresie świadczenia pracy w C. Spółka z o. o., przynależności związkowej i inne dane przechowywane w aktach osobowych są w sposób prawidłowy zabezpieczone i przechowywane i nie zostały ujawnione osobom trzecim, nie upoważnionym do tego.” Jednocześnie Skarżąca nie uprawdopodobniła powyższych zarzutów wskazując jedynie, iż w jej ocenie zachodzi „duże prawdopodobieństwo”, że ww. informacje zostały przez Spółkę przetwarzane w sposób niezgodny z ustawą o ochronie danych osobowych.

W celu rozpatrzenia przedmiotowego wniosku Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych przeprowadził postępowanie wyjaśniające, w toku którego ustalił następujące okoliczności faktyczne.

1. W dniu [...] marca 2002 r. Spółka zawarła z Gminą Miejską N. umowę użyczenia Ośrodka Wypoczynkowego „F” Na podstawie tej umowy oddano Spółce do używania sprzęt i wyposażenie znajdujące się w ww. obiekcie.
2. Pani M. K. zawarła w dniu [...] marca 2002 r. ze Spółką umowę zlecenia, w treści której umocowano ją do pełnienia obowiązków kierownika ww. Ośrodka Wypoczynkowego „F”. W ramach rzeczonyj umowy zlecono jej m. in. cyt.: „prowadzenie kontroli formalnej i merytorycznej dokumentacji, nadzorowanie nad racjonalną gospodarką na obiekcie, szczególnie w zakresie: zużycia środków trwałych i przedmiotów nietrwałych, racjonalnego zużycia energii, wody oraz innych surowców i materiałów”. W przedmiotowej umowie (kopia umowy w aktach sprawy) zawarto dane osobowe Skarżącej w zakresie jej imienia, nazwiska, adresu zamieszkania i wysokości otrzymywanego wynagrodzenia. Pismem z dnia [...] marca 2006 r. Pani M. K. zwróciła się do Spółki z prośbą o rozwiązanie umowy.
3. Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęły wyjaśnienia Burmistrza, w których wskazał on, cyt.: „W trakcie trwania umowy (użyczenia Ośrodka) Spółka dokonywała inwentaryzacji nieruchomości i przekazywała do tut. urzędu arkusze spisowe wraz z protokołami likwidacji środków trwałych i wyposażenia. Po dokonanych spisie kontrolnym w grudniu 2003 r. Spółka przekazała stosowne dokumenty podpisane przez Panią M. K., jako osobę materialnie odpowiedzialną za użyczony majątek wraz z kopią umowy – zlecenia Pani M. K., w której jako jeden z jej obowiązków wpisane jest nadzorowanie nad racjonalną gospodarką na obiekcie, szczególnie w zakresie: zużycia środków trwałych i przedmiotów nietrwałych. Nadmieniam, że Spółka załączyła wówczas przedmiotowy dokument dobrowolnie, gdyż nie występowało o jego przedłożenie. Kopia umowy wraz z arkuszami spisowymi i protokołami likwidacyjnymi znajduje się w dokumentacji prowadzonej przez tut. urząd dla nieruchomości położonej w Ś., na której zlokalizowany jest Ośrodek Wypoczynkowy „F”.
4. Odnosząc się do stawianych przez Skarżącą zarzutów Prezes Spółki wyjaśnił natomiast, iż pełni funkcję Prezesa Zarządu tego podmiotu od [...] marca 2006 r. i nie posiada wiedzy w zakresie zarzucanego udostępnienia, które miało miejsce w 2003 r. Jednocześnie podniósł, iż cyt.: „Umowa zlecenia zawarta dnia [...] 03.2002 r. z Panią M. K., jak również pozostała

dokumentacja kadrowa jest właściwie zabezpieczona i nikt nie ma do niej dostępu poza kierownikiem działu administracyjno-kadrowego jak również moim wyłącznie na moje polecenie. Dlatego też nie jest możliwe aby osoby trzecie miały dostęp do dokumentacji spółki. C. prawidłowo wykonuje swoje obowiązki związane z ochroną danych osobowych.”

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm), zwana dalej ustawą, określa obowiązki administratora danych, do których należy w szczególności przetwarzanie danych osobowych z zachowaniem przesłanek warunkujących legalności tego procesu. Przepisem uprawniającym administratorów danych do przetwarzania danych osób fizycznych, w tym ich udostępniania, jest art. 23 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym, przetwarzanie danych jest dopuszczalne wtedy, gdy: osoba, której dane dotyczą, wyrazi na to zgodę, chyba że chodzi o usunięcie dotyczących jej danych (pkt 1), jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa (pkt 2), jest to konieczne do realizacji umowy, gdy osoba, której dane dotyczą, jest jej stroną lub gdy jest to niezbędne do podjęcia działań przed zawarciem umowy na żądanie osoby, której dane dotyczą (pkt 3), jest niezbędne do wykonania określonych prawem zadań realizowanych dla dobra publicznego (pkt 4), jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą (pkt 5). Katalog przesłanek wymienionych w art. 23 ww. aktu prawnego, jest zamknięty. Każda z przesłanek legalizujących proces przetwarzania danych osobowych ma charakter autonomiczny i niezależny. Oznacza to, że przesłanki te co do zasady są równoprawne, a wobec tego spełnienie co najmniej jednej z nich stanowi o zgodnym z prawem przetwarzaniu danych osobowych. W konsekwencji zgoda osoby, której dane dotyczą nie jest jedyną podstawą przetwarzania danych osobowych, bowiem proces przetwarzania danych będzie zgodny z ustawą również wówczas, gdy administrator danych wykaże spełnienie innej z wyżej wymienionych przesłanek.

Poczynione w toku niniejszego postępowania ustalenia faktyczne wskazują, iż Spółka, w której Skarżąca pełniła funkcję kierownika odpowiedzialnego za nadzorowanie racjonalnej gospodarki w Ośrodku „F”, udostępniła na rzecz Burmistrza dane osobowe Skarżącej zawarte w ww. umowie zlecenia wraz z innymi dokumentami dotyczącymi inwentaryzacji rzeczowej nieruchomości. W ocenie organu ochrony danych osobowych działanie to odbyło się w związku z realizowaniem przez Spółkę prawnie usprawiedliwionego celu polegającego na wykazaniu prawidłowości zarządzania powierzonym sobie mieniem Gminy. Zaakcentować trzeba, iż Skarżąca była osobą odpowiedzialną materialnie w myśl postanowień przedmiotowej umowy za powierzone mienie i za wykonanie obowiązków zgodnie z jej treścią. Wobec zatem powyższego oczywistym jest, iż po stronie Spółki istniał uzasadniony interes w udostępnieniu na rzecz Gminy informacji o osobie kierującej czynnościami, z dokonywania których Spółka rozliczała się przed Gminą. Udostępnienie przez Spółkę na rzecz Gminy danych osobowych Skarżącej zawartych w rzeczowej umowie zlecenia było niezbędne dla wypełnienia

prawnie usprawiedliwionych celów Spółki, a więc spełniało przesłankę legalności, o której mowa w art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy.

W doktrynie i orzecznictwie podkreśla się, iż „termin «usprawiedliwione cele», o którym mowa w ww. przepisie, jest zwrotem niedookreślonym i stanowi klauzulę generalną w znaczeniu funkcjonalnym. Daje w szczególności pewnego rodzaju luz decyzyjny, dzięki któremu organ stosujący prawo (GIODO), może przy podejmowaniu decyzji, kierować się ocenami indywidualnymi konkretnej sytuacji, a także pewnymi zasadami postępowania niesformułowanymi w przepisach prawa (P. Barta, P. Litwiński. Ustawa o ochronie danych osobowych. Komentarz. Warszawa 2009, str. 228). Odnosząc się zatem do wymogu zaistnienia „prawnie usprawiedliwionego celu” administratorów przetwarzających dane osobowe, wskazać należy, iż analizie podlega tu okoliczność, czy cel, który zamierza osiągnąć administrator danych znajduje swoje gospodarcze i prawne uzasadnienie. Przenosząc powyższe rozważania na grunt analizowanej sprawy wskazać należy, iż „usprawiedliwiony cel” przetwarzania danych osobowych Skarżącej, jako osoby działającej na rzecz Spółki, niewątpliwie zaistniał po stronie Spółki. Podkreśla się, iż warunkiem dopuszczalności przetwarzania danych na gruncie powołanego przepisu jest to, aby przetwarzanie nie naruszało żadnego z praw czy wolności konstytucyjnych (por. J. Barta, P. Fajgielski, R. Markiewicz. Ochrona Danych Osobowych. Komentarz. Wydanie IV. Zakamycze 2007, str. 471). Przetwarzanie danych osobowych przez administratora nie może zatem naruszać prawa do ochrony prawnej życia prywatnego, rodzinnego, czci i dobrego imienia oraz do decydowania o swoim życiu osobistym (art. 47 Konstytucji). Mając zatem na uwadze, iż dane osobowe Skarżącej udostępniane w zakwestionowany sposób dotyczą wyłącznie życia zawodowego Skarżącej, nie sposób uznać, iż doszło do naruszenia jej prawa do ochrony życia prywatnego, rodzinnego czy też prawa do decydowania o swoim życiu osobistym.

Odnosząc się zaś do wątpliwości Skarżącej dotyczących zabezpieczenia jej danych osobowych przez Spółkę wskazać należy, iż w niniejszej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie dysponuje dowodami na potwierdzenie, iż rzeczywiście doszło do naruszeń ustawy w tym zakresie. Skarżąca oparła skargę jedynie na własnych przypuszczeniach i nie przedstawiła dowodów na ich potwierdzenie. Jak natomiast wynika z wyjaśnień Spółki, przetwarza ona dane osobowe Skarżącej zawarte w dokumentacji kadrowej w sposób zgodny z ustawą.

W świetle powyższego należy stwierdzić, że postępowanie dowodowe przeprowadzone w ww. zakresie nie dostarczyło wystarczających dowodów na potwierdzenie zarzucanego przez Skarżącą przetwarzania danych w sposób sprzeczny z ustawą. Należy zatem podkreślić, że organ administracji publicznej może uznać stan faktyczny rozpatrywanej sprawy za ustalony jedynie na podstawie nie budzących wątpliwości dowodów i nie może poprzestać w tym zakresie na uprawdopodobnieniu – chyba, że przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), zwanej dalej Kpa, stanowią inaczej (np. art. 24 § 3 Kpa). Jak stwierdził Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 9 lipca 1999 r. (sygn. III SA 5417/98) „organ prowadzący postępowanie musi dążyć do ustalenia prawdy materialnej i według swej wiedzy, doświadczenia oraz wewnętrznego przekonania ocenić wartość dowodową poszczególnych środków dowodowych, wpływ udowodnienia jednej okoliczności na inne okoliczności”.

Niezależnie od powyższego podkreślić należy, iż stosownie do treści art. 23 k.c. niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach, dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego. Jeżeli więc w ocenie Skarżącej, w niniejszej sprawie doszło do naruszenia jej dóbr osobistych, może ona dochodzić ich ochrony na gruncie przepisów Kodeksu cywilnego. Zgodnie bowiem z art. 24 § 1 Kodeksu cywilnego ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Sądem właściwym w tym zakresie będzie sąd cywilny.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), art. 129 § 2 w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), strona niezadowolona z niniejszej decyzji, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, może zwrócić się do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa) z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.